అందని అపేక్ష

—పెనుమర్తి మూర్తి—

ప్రకాశరావు ఆఫీసు పని తొందరగా పూర్తి చేసుకుని అయిదు గంటలకే ఇంటికి వచ్చేశాడు. ఆరోజు సాయంత్రం ఆరు గంటలకి రవీంద్ర భారతిలో ఉస్తాద్ బిస్మిల్లాఖాన్ సన్నాయి ప్రోగ్రామ్ వుంది. తను రెండు టిక్కెట్లు తీసికున్నాడు. ఇట్లాంటి ప్రోగ్రామ్స్ అంటె శోభ చెవి కోసు కుంటుంది. అందుకనే ఈ రోజు శోభను తీసి కెళ్లడం కోసం ఆఫీసు పని తొందరగా పూర్తి చేసుకుని ఇంటికి చేరుకున్నాడు.

"శోభా! తొందరగా తయారవు. ఇవ్వాళ రవీంద్ర భారతిలో నీ ఫేవరేట్ బిస్మిల్లాఖాన్ ప్రోగ్రామ్ వుంది. టిక్కెట్లు కూడ తీసికున్నాను" అంటూ ఇంట్లోకి అడుగు పెడ్తూనే శోభని తొందర పెట్టాడు.

ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటున్న శోభ ఒకసారి తలెత్తి ప్రకాశరావు వంక చూసి మళ్ళీ పుస్తకంలో మునిగిపోయింది. బిస్మిల్లాఖాన్ పేరు వింటూనే ఎగిరి గంతేస్తుందనుకున్న ప్రకాశరావుకి ఆశాభంగం కలిగింది.

"శోభా! తొందరగా తయారవు, టైమయి పోతోంది" అన్నాడు మళ్ళీ.

"నేను రాలేను. మీరు వెళ్ళిరండి." శోభ తల ఎత్తకుండానే సమాధానం చెప్పింది.

ప్రకాశరావు ఆశ్చర్యపోయాడు. "అదేమిటి శోభా! నువ్వొస్తావని రెండు టిక్కెట్లు తీసికున్నాను. ఆఫీసులో అర్జంటు పని వున్నా విడిచిపెట్టి వచ్చే శాను."

"నాకు తలనొప్పిగా ఉందండి. నే రాలేను, మీరు వెళ్ళిరండి."

ప్రకాశరావుకి కొద్దిగా కోపం వచ్చింది. "శోభా! నే నేదైనా ప్రోగ్రామ్ వేసిన రోజే నీకు తలనొప్పి వస్తున్నది. నాతో రావడం నీ కిష్టం లేకపోతే చెప్పెయ్యి. ఈ కుంటి సాకు లెందుకూ?"

శోభ తలెత్తి చురుగ్గా చూసింది. "సరిగ్గా నాకు తలనొప్పి వచ్చినప్పుడే మీరు ప్రోగ్రామ్ వేసుకుంటా రాయును, నేనేం చెయ్యను! కుంటి సాకులు, గుడ్డి సాకులు చెప్పే అగత్యం నాకేంలేదు" అంది కఠినంగా. ఆ కంఠంలో మార్దవం అన్నది ఏకోశానా లేదు.

"ఇంతకీ ఇవ్వాళ వస్తావా? రావా?"

"రాలేనని చెప్పాగా! కావాలంటె మీరు వెళ్ళిరండి."

"రానని చెప్పరాదూ!..సరే! నువ్వు రాకపోతే నేనూ వెళ్ళను."

"అదేమిటి! నాతో మీకు పంతేమిటి! మీరు వెళ్ళండి."

ప్రకాశరావు శూన్యంగా నవ్వాడు. "ఇప్పుడు నాకూ వెళ్ళాలని లేదు. అది కాకుండా హఠాత్తుగ నాకూ తలనొప్పి వచ్చింది" అంటూ చేతిలో వున్న రెండు టిక్కెట్లని నాలుగు ముక్కలు చేశాడు. ఆ నాలుగు ముక్కల్ని ఎనిమిదిగాను, ఆ ఎనిమిది పదహారుగాను చించేసి కిటికీలో నించి అవతల గిరవాటేశాడు.

శోభ ప్రకాశరావు ముఖంలోకి చూసింది. ప్రకాశ రావు ముఖం అటు తిప్పుకున్నాడు. "మంచిది. మీకూ తలనొప్పి వచ్చిందన్న మాట. అమృతాంజనం ఇంత రాసుకుని రెస్ట్ తీసికోండి. అదే తగ్గిపోతుంది" అంటూ శోభ తన పుస్తకం తీసికొని లోపలి గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

తనకి వేలకి వేలు కట్నాలు ఇస్తామంటూ ఎంతో మంది వచ్చినా, తను అన్ని సంబంధాలు త్రోసి పుచ్చాడు. కట్నం మీద తనకి దృష్టి ఎప్పుడూ లేదు. తను కోరుకున్నదల్లా రూపవతి, విద్యావతి అయిన భార్య. తన మనస్సు కనిపెట్టి ప్రవర్తించే ఇల్లాలు. తన ఆదర్శాలతో ఏకీభవించి తనకు చేదోడు వాదో డుగా వుండే అర్ధాంగి. అటువంటి భార్య కోసం తను ఎన్నిరోజులైనాసరే ఆగాలని సంకల్పించు కున్నారు.

పెండ్లికి పూర్వం శోభతో ఆరు నెలల పరిచయం వుంది. మొదటిసారి చూసినప్పుడే శోభ మీద పెద్ద అభిప్రాయం ఏర్పడింది. తరువాత కొద్దిరోజుల్లోనే శోభ తన అభిప్రాయం తప్పు కాదని నిరూపించింది. ఇన్నాళ్ళ నించి కలలు గన్న ఆశయం సిద్ధించినట్లు కనపడింది. శోభలో తను కోరుకున్న గుణాలన్నీ కనపడ్డాయి.

అందుచేతే తన తల్లిదండ్రులు ఈ సంబంధంకి విముఖత చూపించినా తను పట్టుపట్టి శోభనే చేసుకున్నాడు.

కాని పెండ్లికి పూర్వం శోభకి, పెండ్లి తరువాత శోభకి ఎక్కడా పోలిక లేకుండాపోయింది. ఎంతో హుషారుగా వుండే శోభ ఎప్పుడు చూసినా నిర్లిప్తంగా వుండడం మొదలెట్టింది. పూర్వపు చలాకీతనం ఎక్కడా లేకుండాపోయింది. తనంటే ఎంతో గౌరవం, ప్రేమ చూపించిన శోభ ఈ రోజు తనంటె గౌరవం లేకపోవడం, సరిగ్గా సమాధానమైనా ఇవ్వకపోవడం వంటి పనులు చేస్తున్నది.

ప్రకాశరావుకి కోపం ముంచుకొచ్చింది. కాని ఏమీ చెయ్యలేక సోఫాలో కూలబడ్డాడు.

ప్రకాశరావుకి ఎంత ఆలోచించినా శోభ విషయం అంతుపట్టటం లేదు. కావాలని పట్టుపట్టి శోభను చేసుకున్నాడు. పెండ్లికి ముందరి శోభ ఎంతో హుషారుగా లేడి పిల్లలా వుండేది. శోభ వలన తనకి సర్వసౌఖ్యాలు లభిస్తాయను కున్నాడు. తమదెంతో ఆదర్శ దాంపత్యం అవుతుందనుకున్నాడు.

కొత్తగా కాపరం పెట్టిన రోజుల్లో తన స్నేహి తులు తమిద్దరినీ వాళ్ళ ఇళ్ళకు ఆహ్వానించారు. వాళ్ళ భార్యలతో పరిచయం అయితే శోభకి కొంత కాల క్షేపం అవుతుందనే ఉద్దేశంతో తను వెడ్దామన్నాడు. కాని శోభ రానని నిక్కచ్చిగా చెప్పింది. తను ఎంత బతిమాలినా లాభం లేకపోయింది.

శోభ ఈ విధంగా ఎందుకుంటున్నదో ఎంత ఆలోచించినా అంతు చిక్కటంలేదు. ఏదో మనస్సులో పెట్టుకుని బాధపడుతున్నట్లుంది. తను ఎన్నిసార్లు అడిగినా ఏమీ లేదంటూ సమాధానం చెప్తున్నది. పోనీ తనవల్ల ఏదేనా లోపం జరిగిందా అంటె అట్లాంటి దానికి ఆస్కారం లేదని తనకి బాగా తెలుసు. శోభకి తను ఎప్పుడూ అడ్డు చెప్పలేదు. శోభ మనస్సు ఎక్కడ గాయపడుతుందో అని తను ఎంతో మెళకువతో ప్రవర్తిస్తూ వస్తున్నాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు పట్టరాని కోపం వచ్చినా, మరు క్షణమే దాన్ని దిగమింగుకుంటూ వచ్చాడు. కాని శోభలో మాత్రం మార్పు లేదు.

ప్రకాశరావుకి ఆలోచించిన కొద్దీ అగాధంలా కనపడుతున్నది. ఇక తను చెయ్యకలిగింది ఏమీ లేదనుకున్నాడు. హఠాత్తుగా మారిన శోభ, మళ్లీ హఠాత్తుగానే మారి మునుపటి శోభ అవాలి కాని తను మార్పు తీసుకురావటం అన్నది అసంభవం అనుకున్నాడు.

అప్పటి నించి ఎక్కడికి రమ్మనమని అడగడం మానేశాడు. అడిగితే ఏం సమాధానం వస్తుందో తెలుసు. అడిగి కాదని పించుకోడం కంటె, అడగ కుండా ఉండడమే మంచిదను కున్నాడు.

ప్రకాశరావు సంసారం ఒక యంత్రంగా నడవడం మొదలెట్టింది. సరదాగా ఒక సినిమా లేదు, ఒక షికారు లేదు. ఇద్దరి మధ్య మాటలు కూడ చాలా తక్కువయి పోయాయి. ఎంతో అవసరం వుంటె తప్ప ఒకరిని ఇంకొకరు పలకరించటం లేదు.

ఒక విషయం మాత్రం ప్రకాశరావుని మరీ కృంగదీసింది. రామారావు ప్రకాశరావుకి ముఖ్య స్నేహితుడు. ఒకరోజు హఠాత్తుగా ఆఫీసుకి వచ్చి ప్రకాశరావుకి ఒక శుభలేఖ ఇచ్చాడు. తీరా చూస్తే అది రామారావు పెండ్లి శుభలేఖ! ప్రకాశరావు ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అరేయ్! ప్రకాశం! అట్లా ఆశ్చర్యపోతావేం రా! పెళ్ళి నాదే. నువ్వు, నీ మిసెస్ తప్పక రావాలి. నువ్వు రాకపోయావంటె అసలు పెళ్లే చేసుకోను జాగ్రత్త" అన్నాడు రామారావు నవ్వుతూ. ప్రకాశరావు వస్తానని వాగ్దానం చేసేటంతవరకు అక్కడినించి కదలలేదు.

ప్రకాశరావు ఆరోజు సాయంత్రం ఇంటికి వెళ్ళిన తరువాత శోభతో చెప్పాడు. "శోభా. రామం పెండ్లికి మనిద్దరం వెళ్ళక తప్పదు. వాడు మరీమరీ చెప్పాడు. ఎచ్చేవారంలోనే పెండ్లి."

"కట్నం ఎమాత్రంట?" శోభ ప్రశ్నించింది.

"పదివేలు."

"అదృష్టవంతుడు."

"అవును మరి. అందరూ నాకు మల్లే ఉంటారా." నవ్వుతూ అన్నాడు ప్రకాశరావు.

శోభ చురుగ్గా చూసింది. "అందరూ మీలా వుంటె ఈపాటికి లోకం భగ్గుమని మండిపోయేది" అంది కటువుగా.

ప్రకాశరావు నిర్ఘాంతపోయాడు. తను అన్న దాంట్లో శోభకి అంత కోపం తెప్పించిన విషయ మేమిటో ఎంత ఆలోచించినా అర్థం కాలేదు. ఒకవేళ తను కట్నం లేకుండా చేసుకుని ఇప్పుడు దెప్పుతున్నా ననుకుంటున్నదేమో! నిజానికి తనకి ఆ ఉద్దేశం లేనేలేదు. తను కట్నం తీసుకోలేదని ఎప్పుడూ విచారించలేదు. అసలు కట్నాలు అంటేనే తనకి అమితమైన విముఖభావం. ఆ భావం ఇప్పటికీ పోలేదు. తను ఇప్పుడు అన్న మాటలు, ఏదో సరదాగా నవ్వు లాటకి అన్నవే గాని ఏ దుర్దేశంతోనూ అన్నవి కావు. కాని శోభ ఇంకో విధంగా తలచింది.

శోభ తనని అర్థం చేసుకోటల్లేదు అనుకున్నాడు ప్రకాశరావు. చివ్వరికి రామారావు పెండ్లికి ప్రకాశ రావు ఒక్కడే వెళ్ళి రావలసి వచ్చింది. 'నీ మిసెస్ రాలేదే'మని రామారావు అడిగినప్పుడు 'ఆమెకి వంట్లో బాగా లేదు. రాలేకపోయినందుకు ఏమీ అనుకోవద్దని

కూడ నీకు చెప్పమంది' అంటూ తనో అబద్ధం కూడ ఆడవలసి వచ్చింది.

శోభకి కూడ ఏవేవో ఆలోచనలతో తల బ్రద్దలయి పోతోంది. తనలోని అశాంతి నానాటికి పెరిగి పోతోంది కాని తగ్గటం లేదు. ఎంత సరిపెట్టు కుందామన్నా సరిపెట్టుకోలేక పోతోంది. గతాన్ని మరచిపోయి ప్రకాశరావుని సుఖపెట్టి తను సుఖపడ్దాం అనుకున్న మరుక్షణంలోనే మనస్సు కల్లోలం అయిపోతున్నది. ఎంత ప్రయత్నించినా ప్రకాశరావుని క్షమించలేక పోతోంది.

తన వివాహం ప్రకాశరావుతో స్థిరపడిందని తెలుసుకుని ఎంతేనా ఆనందించింది. అటువంటి ఉన్నతాదర్శాలు కలవాడు తనకి భర్తగా లభించడం తన పూర్వజన్మ ఫలం అనుకుంది. ప్రకాశరావుతో ఏర్పడ్డ ఆరునెలల పరిచయంలోనే అతనంటె పెద్ద అభిప్రాయం ఏర్పడింది. అతని ఆదర్శాలు, ఆశయాలు చూసి తనెంతో సంతోష పడింది. ముఖ్యంగ ఈ వరకట్నాలు మీద అతని కున్న ఏహ్యాభావం చూసి తనెంతగానో మెచ్చుకుంది. "శోభాదేవి! ఈ దేశం బాగు పడాలంటె ముఖ్యంగా ఈ వరకట్నం అనేది రూపు మాసి పోవాలి. చదువుకున్న వాళ్ళు కూడ సిగ్గు, లజ్జ విడిచి డబ్బుకి కక్కుర్తి పడి ఆడపిల్లల తండ్రుల అసహాయత ఆసరాగా తీసికొని వచ్చినంత కట్నం గుంజడం ఎంతేనా గోచనీయం. కట్నం తీసికున్న వాడు మనిషికాదు, గాడిదతో సమానం. ఈ వెధవ తీసికున్న కట్నం వీడి దగ్గర ఒక సంవత్సరం కంటె ఎట్నాగా నిలవదు. కాని ఈ కట్నం ఇవ్వడం వల్ల ఒక్కొక్క పిల్ల తండ్రి జీవితాంతం కష్ట పడ్తాడు. ఆ విషయం తెలిసుండి కూడ ఈ వెధవ కట్నం తీసికుంటున్నాడంటె వాడిని మనిషిగా జమ కట్టడం మహాపరాధం. వాడి కివ్వవలసిన స్థానం గాడిదల వెనక. గాడిదల కంటె కూడ హీనం కాబట్టి గాడిదలతో కూడ పోల్చకూడదు. వాట వెనకే వీడి స్థానం" అంటూ అతను చెప్తున్నపుడు తనెంతో ఆశ్చర్యపోయింది. ఎం. ఎ. ప్యాసయి, నెలకి ఏడు వందలు సంపాదిస్తున్న మనిషి ఇట్లా అంటూంటె తన కెంతేనా ఆశ్చర్యం వేసింది. ప్రకాశరావుని భర్తగా పొందే స్త్రీ చాలా అదృష్టవంతు రాలనుకుంది. ఆ అదృష్టం తననే వరించేటప్పటికి తన ఆనందం వర్ణనాతీతం అయింది.

కాని.....కాని....

అనుకున్న దేమిటి! జరిగిందేమిటి!

ఎంతో గొప్ప వాడనుకున్న ఈయన చేసిన పనేమిటి!!

ఈయన చెప్పిన ఆదర్శాలు, ఆశయాలు ఈయన విషయంలో ఏమయ్యాయి?

పైకి నకిలీ చెప్పి లోపల ఇంకోటి చేసేటంత దిగజారిపోయిన వ్యక్తి అని తెలుసుకునేటప్పటికి తన మనస్సు ఎంత క్షోభ పడింది!

ఇన్ని నీరంగనీతులు చెప్పిన ఈయన తన తండ్రి వద్ద అయిదు వేలు కట్నం తీసికున్నాడు. తన తండ్రి ఆర్థిక పరిస్థితి తెలిసుండి, తన తండ్రికి అయిదు వేలు ఇచ్చే స్థోమత లేదని తెలుసుకుని కూడ అయిదు వేలు నిక్కచ్చిగా పుచ్చుకున్న ఈ మనిషిని ఏమనాలి? ఈయన చెప్పిన ప్రకారమే ఈయన కివ్వవలసిన స్థానం గాడిదల వెనుక కాదా??

తన తండ్రి ఈ కట్నం డబ్బు కోసం శంకరం గారికి ప్రోనోటు రాసి అయిదువేలు అప్పుతీసికున్నాడు. తన తండ్రి ఆ అప్పు తీర్చాలంటె మాటలా! ఆయన జీవితంలో జరిగే పనేనా! ఛీ! ఛీ! ముందరే ఈ విషయం తెలిసి వుంటె తను చచ్చినా ఈయన్ని చేసుకునేది కాదు. వివాహం అయిపోయిన తరువాతగాని తనకి తెలియలేదు. కనీసం తన తండ్రయినా చెప్ప లేదు. తనకి తెలిసేటప్పటికి అంతా అయిపోయింది.

ఇటువంటి ఆలోచనలతో శోభ హృదయం బద్దలై పోతోంది. అశాంతి అంత కంతకి పెరిగి

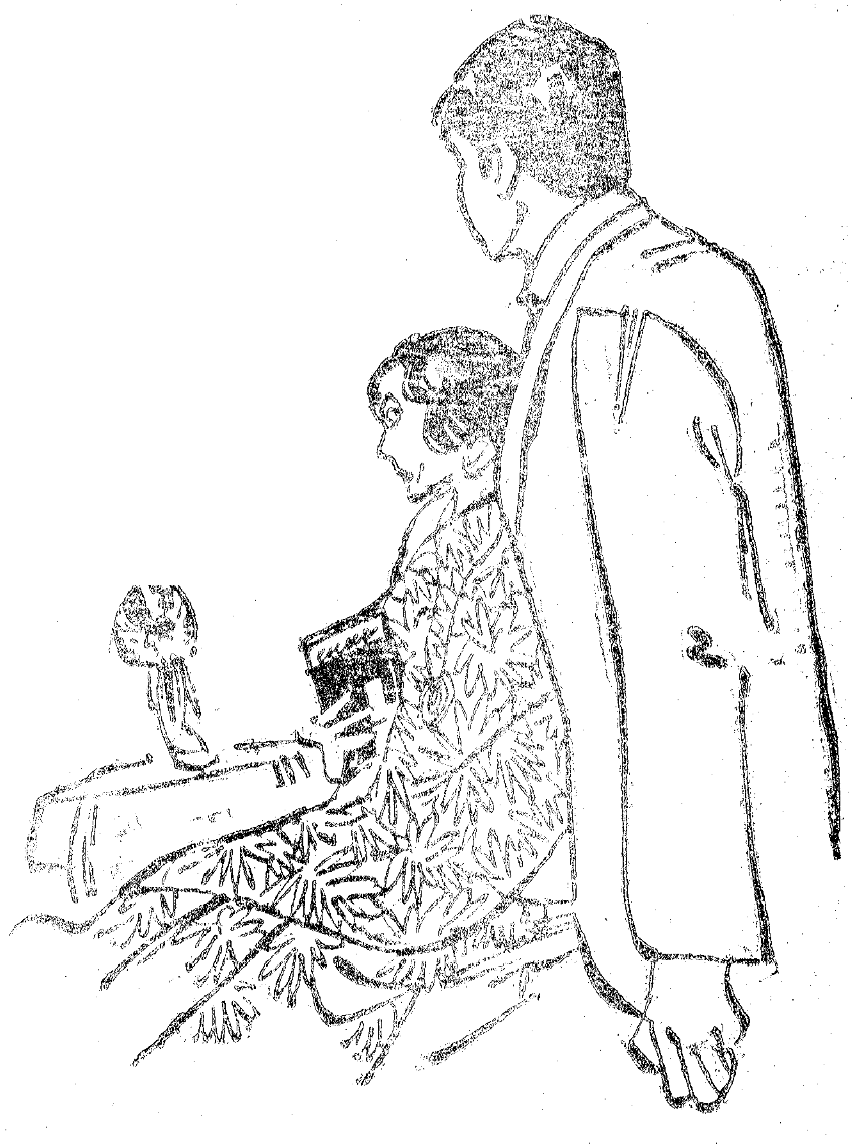

పోయి శోభని నిలువెల్లా దహించి వేస్తున్నది. ఆ ఇంట్లో ఉండడ మంటె నిప్పుల్లో ఉన్నట్లుగా భావిస్తున్నది. ప్రకాశరావు ఎప్పుడేనా తనని దగ్గరగా తీసుకోబోతే అతని రెండు చేతులు రెండు నాగు బాములుగా వూహించుకుని గిలగిల్లాడి పోయేది. ప్రకాశరావుకి సాధ్యమైనంత దూరంగా ఉండాలను కునేది.

చివ్వరికి ఒక నిర్ణయాని కొచ్చింది శోభ. కొన్నాళ్ళ పాటేనా తన పుట్టింటికి వెళ్ళి వుంటె తనలోని అశాంతి కొంత తగ్గవచ్చుననుకుంది.

ఆ మరునాడు ప్రొద్దున్న ప్రకాశరావు దగ్గరకి వచ్చి "ఒకసారి మావాళ్ళ దగ్గరకి వెళ్ళి వద్దామని వుంది" అంది శోభ.

ఏదో పుస్తకం చదువుతూ కూర్చున్న ప్రకాశరావు తలెత్తి చూశాడు. శోభ ముఖం అటు త్రిప్పు కుని వుంది. "నేనూ అదే అనుకుంటున్నాను శోభా! ఏమిటో అదోలా వుంటున్నావు ఈమధ్య. కొన్నాళ్ళ పాటు మీ ఇంటికి వెళ్ళి వుంటె నీకూ కొంత మనశ్శాంతిగా ఉంటుంది. ఎన్నిరోజు లుంటావు?"

"ఓ రెండు నెలలు" ముఖం త్రిప్పకుండానే సమాధానం ఇచ్చింది శోభ.

"మంచిది. నీకు తోచినట్లు చెయ్యి. ఎప్పుడు వెడ్దామను కుంటున్నావు?"

"రేపు"

"రేపే!"

శోభ సమాధానం చెప్పలేదు. ముఖం కూడ ఇటు త్రిప్పలేదు.

కొద్దిక్షణాలు వుండి ప్రకాశరావే మళ్ళీ అన్నాడు. "వచ్చే వారంలో వెళ్ళరాదూ! ఈ నెలాఖరులో నా దగ్గర డబ్బు కూడ ఎక్కువగా లేదు. ఇప్పు

తారీకు తరువాతయితే ఓ రెండొందలు తీసుకుని వెళ్ళవచ్చు."

శోభకి ఎంతేనా అసహ్యం వేసింది. 'అయిదు వేలు కట్నం తీసికున్నాడు. ఇంట్లో ఖరీదైన సామాను ఒక్కటి లేదు. తనకి చేయించిన నగలు నాణ్యాలు అసలే లేవు. డబ్బు లేదుట!! ఛీ! కక్కుర్తి మనుష్యులు! డబ్బు కాపీన్యం మనుష్యులు! సర్వం డబ్బే అనుకునే హీనులు !'

కాని తన ఏహ్యభావం పైకి కనపడనీయలేదు శోభ. "అవసరం లేదు లెండి. వెళ్ళడానికి నా దగ్గర వుంది." అంది ముభావంగా.

"మంచిదయితే. ఫస్టు తారీకు తరువాత ఓ రెండొందలు పంపిస్తాను. వెళ్ళిరా."

ఆ మర్నాడే శోభ తన పుట్టింటికి వెళ్ళింది. హఠాత్తుగా వచ్చిన కూతురుని చూసి శోభ తండ్రి ప్రభాకరరావు గారు ఆశ్చర్యపోయారు. "అదేమిటే అమ్మాయ్! కనీసం ఉత్తరం ముక్కైనా రాయకుండా వచ్చావ్!" అన్నారు కూతురు వంక ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

"ముందర అనుకోలేదు నాన్నా" అంటూ ముభావంగా సమాధానం చెప్పి ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది శోభ.

శోభ ఇంత హఠాత్తుగా రావడం, శోభ ముభావం, నిర్లిప్తత చూసి 'ఒకవేళ కూతురు, అల్లుడు పోట్లాడుకున్నారేమో' అనుకున్నాడు ప్రభాకరరావు గారు. కాని ఆ విషయం కూతురుని అడిగితే ప్రయోజనం ఉండదని ఆయనకి తెలుసు. ఓ రెండు రోజులు అగితే అసలు విషయ మేమిటో తెలుస్తుంది లెమ్మని అనుకున్నారు. అందుకని ఆ ప్రస్తావన తీసుకురాలేదు.

వారంరోజులు గడిచాయి. శోభ ఎంతో ముభావంగా వుంటూ వస్తున్నది. ఎంతో హుషారుగా వుండే శోభ ఇంత నిర్లిప్తతగా ఎందుకుంటున్నదో ఎవ్వరికీ అర్థం కాలేదు. ఎవ్వరి తోటి సరిగ్గా మాట్లాడటం లేదు. ఈ వారం రోజుల్లో ఒక్కసారి కూడ ఇల్లు విడిచి బయటికి వెళ్ళలేదు. ఒక్క స్నేహితురాల్ని కూడ కలుసుకోలేదు. ఎప్పుడు చూసినా ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లు వుండేది. ఏదో దిగులు, నిర్లిప్తత! ప్రభాకరరావుగారు ఒకసారి అడిగి చూసేరు, కాని శోభ దగ్గర నించి సమాధానం లేదు.

ఎనిమిదవ రోజున ముందర గదిలో ఏదో పత్రిక చూస్తూ కూర్చుంది శోభ. "ఏమమ్మా! శోభా! బాగున్నావా?" అంటూ పలకరించాడు, అప్పుడే ప్రవేశించిన శంకరంగారు.

"బాగానే ఉన్నానండీ" అంటూ సమాధానం చెప్పింది శోభ.

"మీ ఆయన కులాసాయేనా?"

"ఆ"

"మీ ఆయన చాలా ఉత్తముడమ్మా. నువ్వు చాలా అదృష్టవంతు రాలివి."

శోభ నవ్వి వూరుకుంది. కాని మనస్సులో మాత్రం అగ్నిపర్వతం భగ్గుమంది. 'హు! ఉత్తముడట! ఉత్తముడు!! చక్కటి మాటలు చెప్పి ఎదటి వాళ్ళని నేర్పుగా వంచించే మోసగాడు! అసలు విషయాలు బయటి వాళ్ళకేం తెలుస్తాయి' అనుకుంది మనస్సులో.

శంకరంగారి కంఠం విని ప్రభాకరరావుగారు లోపలి నించి వచ్చారు. "ఎంత సేపయింది వచ్చి శంకరం?" అంటూ ప్రశ్నించారు.

"ఇప్పుడేనోయ్. ఇవ్వాళే మీ అల్లుడు దగ్గరనించి నాలుగు వందలు మనియార్డరు వచ్చింది. దీంతో ఈ నోటు బాకీ పూర్తిగా తీరిపోయింది. వడ్డీ ఏమీ వద్దు అని చెప్పినా వినకుండా నీ అల్లుడు వడ్డీతో సహా లెక్కకట్టి పంపాడయ్యా. నిజంగా అటువంటి మనిషిని అల్లుడుగా పొందడం నీ అదృష్టం" అంటూ ప్రోనోటుని ప్రభాకరరావు గారికి ఇచ్చేసి వెళ్ళి పోయాడు శంకరం గారు.

శోభకి ఇదేమీ అర్థం కాలేదు. "మీ అల్లుడు డబ్బు పంపడం ఏమిటి నాన్నా?" అంటూ అడిగింది తండ్రిని.

"అదేనమ్మా! ఈ నోటు తాలూకుడబ్బు, ఆఖరి ఇన్‌స్టాల్‌మెంటు మీ ఆయన పంపించాడుట. దానితో అప్పు పూర్తిగా తీరిపోయింది. శంకరం నోటు తిరిగి ఇచ్చేశాడు."

శోభకి అంతా అయోమయంగా వుంది. "నాకేం అర్థం కాలేదు నాన్నా! వాడు డబ్బు పంపారా?"

ప్రభాకరరావు గారు ఆశ్చర్యంగా చూశారు. "అదేమిటమ్మాయ్! ప్రతినెలా పంపిస్తున్నాడుగా. ఏడాది పైనించి ప్రతినెలా మూడు వందలకి తక్కువ లేకుండా పంపిస్తున్నాడు. నీకు తెలియనే తెలియదా!"

ఈ సారి ఆశ్చర్యపడటం శోభ వంతయింది. "నువ్వు చెప్పే దేమిటో అర్థం కావటం లేదు నాన్నా! ఆయనెందుకు పంపిస్తున్నారు? నోటు రాసింది నువ్వు కదా! ఆయన పంపడం ఏమిటి? నాకేం అర్థం కావటం లేదు, విషయ మేమిటో విపులంగా చెప్పు నాన్నా!"

తండ్రీ కూతుళ్ళు ఒకళ్ళని మించి ఇంకొకళ్ళు ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయారు. ప్రభాకరరావుగారు కూతురి వంకే చూస్తూ "అయితే మీ ఆయన డబ్బు పంపుతున్నట్లు నీకు ఇన్నాళ్ళ నించి తెలియనే తెలియదా! మీ ఆయన నీ కెప్పుడూ చెప్పలేదా!" అన్నాడు.

"నేను అడగలేదు. వారు చెప్పలేదు. ఆ ప్రస్తావనే ఎప్పుడూ రాలేదు."

ప్రభాకరరావుగారు నమ్మలేనట్లు చూశారు. "అయితే ఈ వ్యవహారం నీకేం తెలియ దన్నమాట!"

"నాకేమీ తెలియదు నాన్నా! అసలు విషయ మేమిటో త్వరగా చెప్పు."

"ఇన్నాళ్ళ నించి నీకు తెలుసను కుంటున్నానమ్మా! నీకు అస్సలు తెలియదంటె చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది!" ప్రభాకరరావుగారు ఇంకా ఆశ్చర్యంలో నించి తేరుకోలేదు.

"అసలు విషయం చెప్పు నాన్నా" శోభ హృదయంలో చెప్పలేని ఆందోళన ప్రారంభమయింది.

ప్రభాకరరావుగారు జరిగిన విషయమంతా చెప్పడం మొదలెట్టారు. "మీ ఆయన చాలా ఉత్తముడమ్మా! అటువంటి మనిషిని నేనెక్కడా చూడలేదు. అతనికి కట్నాలు తీసికోడమంటె చాలా అసహ్యం అన్న విషయం నీకు తెలుసుగా. నిన్ను చేసుకోడానికి అతను ఒప్పుకున్నాడని తెలుసుకుని చాలా సంతోషించాను. కాని అతని తల్లిగారు ఒక షరతు పెట్టారు. 'మా వాడు మీ అమ్మాయిని చేసుకోడానికి సంతోష పడుతున్నాడు. మాకూ అభ్యంతరం లేదు. కాబట్టి కట్నం ఓ అయిదు వేలు ఇవ్వండి. అసలు మా వాడికి ఇరవై వేలు ఇస్తామని వస్తున్నారు. కాని మావాడు మీ అమ్మాయినే చేసుకోవాలని ఆత్రుత పడుతున్నాడు కాబట్టి ఓ అయిదు వేలు ఇవ్వండి చాలు. అయిదు వేలు చాలా తక్కువే అనుకోండి. కాని ఏదో మా వాడు ఏరికోరి చేసుకుంటానంటున్నాడు కాబట్టి అయిదు వేలు ఇవ్వండి' అంది.

నా గుండెల్లో రాయి పడింది. అయిదు వేలు వాళ్ళకి లెక్కలోకి రాకపోవచ్చు గాని నాబోటి వాడికి అయిదు వేలంటె మాటలా!

అందుకని నా పరిస్థితి పూర్తిగా విడమర్చి చెప్పాను. అయిదు వేలు ఇవ్వలేనన్నాను. కాని మీ అత్తగారు

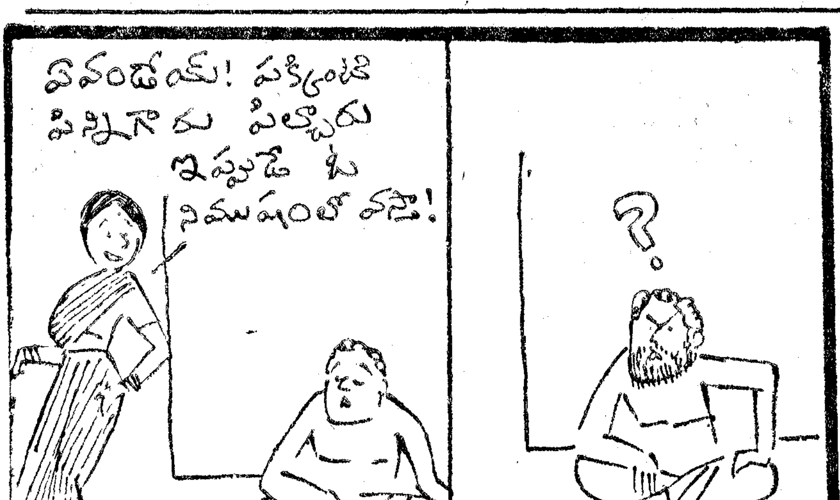

ఒప్పుకోలేదు. 'అయిదు వేలేనా లేకపోతే ఎట్లా! మా పరువు ఉండాలా! అయిదు వేలకి ఒక్క పైసా తగ్గితే లాభంలేదు' అంటూ నిక్కచ్చిగా చెప్పింది. నాకేం చెయ్యాలో అర్థం కాలేదు. అయిదు వేలు ఎక్కడ నించి తేగలను? తెచ్చినా మళ్ళీ ఎట్లా తీర్చ గలను?

ఈ సంబంధం వదులుకోడం తప్ప గత్యంతరం లేదనుకున్నాను.

మరునాడు మీ ఆయన స్వయంగా వచ్చాడు. ముందెర ఎందు కొచ్చాడో తెలియలేదు. 'అట్లా పోదాం రండని' చెప్పి నన్ను బయటికి తీసికెళ్ళాడు. ఇద్దరం పార్కులో కూర్చున్నాం. అక్కడ అసలు విషయం చెప్పాడు. 'చూడండి. మా వాళ్ళు అయిదు వేలు కట్నం అడిగారుట. ఆ విషయం రాత్రి తెలిసింది. నాకు కట్నం తీసికోడం ఏమాత్రం ఇష్టం లేదు. కాని మా అమ్మ చాలా పట్టుదల మనిషి. ఏదో పూర్వకాలంది. అయిదు వేలేనా తీసికోక పోతే ఏదో పరువు తక్కువ అనుకుంటున్నది. నేను మీ అమ్మాయిని చేసుకోడానికే నిశ్చయించుకున్నాను. అవసరం అయితే మా వాళ్ళని ఎదర్చగలను కూడ. కాని అనవసరంగా తల్లికొడుకుల మధ్య మనస్పర్థలు రావడం నాకిష్టం లేదు. కొడుకుగా తల్లిని సంతృప్తి పరచడం కూడ నా విధి కదా! కాబట్టి దయచేసి నేను చెప్పినట్లు చెయ్యండి.'

'శంకరంగారు మీకు తెలుసుగా. ఆయన దగ్గర కెళ్ళి నోటు రాసి అయిదు వేలు అప్పుగా తీసికోండి. అది కట్నంగా మా వాళ్ళకి ఇవ్వండి. కాని ఆ అప్పు మీరు తీర్చవలసిన పనిలేదు. నాకు ఏడు వందలు జీతం వస్తుంది. మా ఇంటికి డబ్బు పంపవలసిన పని కూడ లేదు. నా జీతంలోనించి శంకరం గారికి ప్రతినెలా మూడునాలుగు వందలు పంపిస్తూ వుంటాను. ఆ అయిదువేలు తీరేంత వరకు పంపిస్తాను. దయచేసి మరో విధంగా అనుకోకుండా ఇట్లా చెయ్యండి' అన్నాడు.

నా కెంతేనా ఆశ్చర్యం వేసింది. ఏం చెప్పాలో అర్థం కాలేదు. మాట్లాడకుండా ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాను.

నేను మాట్లాడకపోవడం చూసి మీ ఆయన నా చేతులు పుచ్చుకుని బతిమాలడం మొదలెట్టాడు. 'చూడండి. పెండ్లి చేసుకుంటె మీ అమ్మాయినే చేసుకోడానికి నిర్ణయించుకున్నాను. నాకు కావలసినవన్ని మీ అమ్మాయిలో కనపడ్డాయి. మీ అమ్మాయిని చేసుకోలేకపోతే ఇక నేను పెండ్లే చేసుకోనేమో! కనీసం నా కోసమేనా ఈ విధంగా చెయ్యండి' అన్నారు.

అతను అట్లా చేతులు పుచ్చుకుని బతిమాలుతూ వుంటె నా కెంతేనా సిగ్గేసింది. బతిమాలవలసిన వాడిని నేనే బతిమాలిరచుకుంటున్నానని నా మీద నాకే అసహ్యం వేసింది.

కాని మరుక్షణంలోనే నాకో అనుమానం వేసింది. శంకరంగారు అయిదువేలు ఎట్లా ఇస్తారు! ఏం చూసి ఇస్తారు? ఆ విషయమే చెప్పాను.

'మీ కాభయం అక్కరలేదు. మీరు రేపు ఆయన దగ్గర కెళ్ళండి. ఆయన అయిదు వేలు ఇస్తారు. అవి తీసుకుని మా ఇంటికి వచ్చి కట్నం డబ్బు ముందరే ఇస్తున్నానని చెప్పి మావాళ్ళ కిచ్చి సంబంధం ఖాయం చేసుకుని వెళ్ళండి' అన్నాడు మీ ఆయన.

నేను ఒప్పుకోక తప్పలేదు. మరునాడు శంకరం గారి దగ్గర కెళ్ళాను. నన్ను చూస్తూనే ఆయన 'రండి' అంటూ ఆహ్వానించి లోపలకి తీసికెళ్ళాడు. 'ప్రకాశరావు మీ అల్లుడు అవడం నిజంగా మీ అదృష్టం. అతనంత ఉత్తముడు ఇంకోడు లేడు' అంటూ అయిదు వేలు నా చేతిలో పెట్టాడు. ఆయనకి నోటు రాసి ఇచ్చాను.

నీ వివాహం జయప్రదంగా జరిగిపోయింది. అన్నట్లుగానే మీ ఆయన ప్రతినెలా మూడునాలుగు వందలు పంపుతూ వచ్చాడు. ఈ నెలతో ఆ బాకీ పూర్తిగా తీరిపోయింది. అందుకనే శంకరంగారు నోటుని తిరిగి ఇచ్చేశారు.

కాని నాకు చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉందమ్మాయ్! నీకు అల్లుడు చెప్పనే లేదా? ఈ విషయం నీకు ఇంతవరకు తెలియదా?''

విషయమంతా విన్న శోభకి నెత్తిన పిడుగు పడినట్లయింది.

* * *

ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటూ కూర్చున్న ప్రకాశరావు తలుపు చప్పుడవగానే వెళ్ళి తలుపు తీశాడు.

ఎదురుగా శోభ నిలబడి వుంది!

''వచ్చావా శోభా!'' అన్నాడు ఎంతో సంతోషంగా.

ఐటెక్స్

అలంకరణ సామగ్రి

* ఐటెక్స్ కాటుక

* ఐటెక్స్ బింది

* ఐటెక్స్ కుంకుం పేస్టు

:తయారు చేయువారు

అరవింద్ లేబరేటరీస్

పోస్టు బాక్సు నెం. 1415, మద్రాసు–17.

ఓం! తత్! సత్!

సుఖ జీవిత సేవ

"సిద్ధ వైద్యమహిమ"

సిద్ధుల సాటిలేని కీర్తికి ఒక తార్కాణము

కే. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచ్చారి గారి

'మేల్ మాయిల్ మందు'

(Regd)

దీర్ఘకాల చర్మరోగములకు చక్కని నివారిణి

నల్లరంగు, ఎర్రరంగు పొడలు, దద్దులు, పొట్టు, గజ్జి (చర్మసంబంధము) పొడలు గల చోట్లలో తిమురు, సూదితో పొడిచినప్పుడు నొప్పి లేకుండుట, నిప్పవడి బొబ్బలు గలిగినా తెలియకుండుట, మర్ నీరు సర్వ అవయవములందు వ్యాపించి, రక్తములో కలిసి మత్తు కలుగజేయుట, (నరముల సంబంధము) చేతి వ్రేళ్ళు ముడుచుకొనుట, బొబ్బలు లేచుట, ముక్కు బంధనములు, పాదము నందు పల్లపు పుండ్లు ఏర్పడుట, కాలుచేతులు వ్రేళ్ళు తగ్గుట, ముక్కు సొట్టపడుట, చూచుటకు విసుగు పుట్టించు రణములు (అస్థి సంబంధము) వీటికి చక్కని నివారిణి.

1 మండలం (40 రోజులు) నూనె, లేహ్యము రు. 10/- తపాల ఖర్చు రు. 2/-

8 ఔన్సుల శ్రీ పరమాత్మ తైలం రు. 4-50 తపాల ఖర్చు రు. 1-50

సిద్ధ డాక్టర్

కే. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచ్చారి & సన్సు

5/22, మేల్ మాయిల్ P.O., (N.A. Dt.)